

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravištvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hštv. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Deželni zbor v Gradcu.

Zadnji četrtek je bila v deželnem zboru znamenita seja in nam jasno kaže, da nam v Gradcu nikoli solnce narodne sreče ne vzide. Grof Stürgkh je poročal o ljudski šoli in je priporočal, naj se poročilo dež. odbora o njej vzame na znanje, ali še tudi mu naroči, da skliče še to leto shod veljavnih mož v posvetovanje, kako se naj vravna in kjer je treba, vzviša ljudskim učiteljem njih plača.

Nato povzame besedo posl. Robič ter pravi, da je šola draga in stane brez prave potrebe veliko denarja, kajti ni bilo nobene sile za to, da so nabili šole po mestih in na kmetih — vse na eno kopito. To jih dela drage in še več drugih sitnob izhaja iz te napake. Prošnje učiteljev pa so vredne, da jih dež. zbor usliši, samo da se stroški, ki jih bode za to treba, naj nikar ne vržejo na zemljiščne davke. Dež. odbornik vit. Schreiner pritrdi temu, a dr. Starkel, poslanec Slov. Gradca, Marenberga, Mute itd., toži čez zatiranje Nemcev na Spodnjem Štajarju in hoče, naj dobijo krajni šolski sveti v mestih in trgih več moči pri imenovanju učiteljev. Tako dobijo potem lažje nemških učiteljev!

Poslanec dr. Srnec mu odvrne ter pravi, da izmed Slovencev pač nihče ne misli na poslovenjevanje nemških otrok, niti nismo pa se temu, da nam vlačijo slov. otroke v nemške šole. To pa se godi, ako se napravljajo v slov. občinah nemške šole ter s tem n. pr. v Vojniku silijo slov. otroci va-nje, da se prelevijo v janičarje. Učitelj ni veliko vreden, ako zataji svoj narod, s tacim si tudi nemško ljudstvo ne pomaga veliko. Če se pa nemški otroci naučijo slovenski, to jim pač ne bode v škodo!

Ker je dr. Serneck omenil nemške šole v Vojniku in pri tem povedal, kako je tam c. kr. okr. glavar, dr. Wagner, iskal nemških otrok za-njo, zato plane sedaj novi poslanec za Celje, dr. Wokaun, kar po koncu ter očita Slovincem natolcevanje, češ da je c. kr. okr. glavar izboren uradnik, ki zasluži zaupanje vlade. Kar se torej njemu očita, to je krivo in je tako natolcevanje, kakor je pri Slovincih že sploh v navadi.

Za njim je govoril posl. dr. Kotzbeck ter je zagovarjal šolo pri Sv. Petru v Gorenji Radgoni. Pri tem je celó krivico očital šolski oblasti, ker je opomenila tamošnje učitelje na njih krivo poučevanje. Posl. dr. Dečko je zavrnil dr. Kotzbecka ostro, pa je tudi dr. Wokaunu povedal rezkivo zavoľo njegove besede, da je »natolcevanje pri Slovincih sploh v navadi«. Kaj pa, da taka beseda, očitane natolcevanja, zasluži v resnici zaničevanje, če tudi dež. glavar misli, da ne! Mi stopimo v tem rajši na stran posl. dr. Dečka ter sodimo, da tudi dr. Wokaun, pristav c. kr. okr. sodnijo v Celju,

nima pravice do besede, ki tako hudo žali slov. ljudstvo, tudi v deželnem zboru ne.

Dr. Jurtela zavrne na to v mirni besedi posl. dr. Starkel ter pravi, da slov. stranka nikjer in nikogar ne ovaja, pač pa dela tako dr. Starkel, če očita šolskima nadzornikoma, dr. Jarzu in J. Rannerju, da sta preveč slov. šoli prijazna. Tudi ces. namestnik, baron Kübeck, misli, da se dela šolskim oblastim krivica, ako se jim očita, da ne storijo svoje dolžnosti, ali pa kedaj le kateri stranki kaj na ljubo.

Se ve, da se je poročilo o ljudski šoli vzelo potem na znanje, ne pa še predlog dr. Starkel, da se šolska postava izpremeni — nemškutarjem na ljubo. Za to še ni ugodna ura, ali gotovo je, da pride prej ali slej dež. odbor s kacim načrtom za tako izpremembo pred gg. poslance, kajti gospóda v dež. odboru ima tanka ušesa, kjer gre za nemško šolo.

Obletnica „katoliškega političnega društva“ konjiškega.

Nedelja dne 28. januarija t. l. bila je zares pomembljiv dan za Konjice. Ob treh popoldne zbralo se je nad 150 udov našega kat. političnega društva k letnemu zborovanju. Prvomestnik č. g. Jernej Voh pozdravijo zbrane s krščanskim pozdravom »hvaljen bodi Jezus Kristus« in otvorijo zborovanje. V daljšem govoru razložijo zgodovino in velik pomen kat. političnih društev sploh, posebno pa našega društva. Bili so njegov tajnik, ko se je to društvo dne 29. januarija 1871 v Konjicah slovesno otvorilo. Naše društvo bilo je vedno delavno, ter se je spričalo v resnici katoliško, vdano sv. očetu, poslušno svojemu škofu. Ono je pa tudi politično, a ne pozna druge politike, kakor ono, ki meri na to, da bi bila naša mila Avstrija vsem svojim narodom jednako pravična in bi se razcvetala pod mogočnim žezlom, pod svetlim vladarjem iz hiše Habsburške.

Potem v navdušenjem sprejetem govoru bila je volitev društvenega odbora za 24. društveno leto. Soglasno so bili potrjeni vlč. g. J. Voh, nadžupnik, prvomestnikom, g. Janez Rudolf, prvomestnikovim namestnikom, č. g. kaplan Marko Tomažič, tajnikom, dr. Iv. Rudolf, odvetnik v Konjicah knjižničarjem, č. g. kaplan Friderik Kukovič, blagajnikom, njegovim namestnikom g. Franc Napotnik, p. d. Lipak. Pri tem opomnim, da so tukajšni č. g. nadžupniki in kapelani vedno opravljali zgoraj omenjene službe. Gotovo je njihovo delovanje največ zaprečilo, da naše društvo ni zadremalo, kakor mnogo podobnih društev po Slovonskem. V odbor so se dalje izvolili še sledeči posestniki: Jakob Kline z Brega, Jurij Šbane iz Konjiške vasi in Jurij Potnik,

župan Šentjungertski; njihovim namestnikom: Jožef Podkubovšek iz Žič, Anton Kokolj iz Perove in Franc Flis s Prihove.

Po volitvi povzel je besedo društven tajnik č. g. M. Tomažič, ki je poročal o lanskem popotovanju slovenskih romarjev k sv. očetu v Rim. (Imenitnejše dogodke priobčimo drugokrat med cerkvenimi stvarmi. Op. vred.)

Med vpisovanjem novih udov pobirali so č. g. blagajnik med društveniki prostovoljnih doneskov. Nabrali so toliko, da bode društvo zamoglo to-letne stroške poravnati. K sklepu podali so č. g. prvemestnik političen razgled o najvažnejših dogodkih zadnje dobe. Pojasnili so nam odstop Taaffejevega in nastop knez Windisch-Grätzovega ministerstva. Z ozirom na prezasluznega vodje konservativcev grofa Hohenwarta, ki je našemu društvu predobro znan, nasvetovali so sledečo soglasno sprejeto rezolucijo: »Katoliško politično društvo v Konjicah globoko obžaluje neosnovane napade, katere mora prenašati načelnik konservativnega kluba grof Hohenwart celo od svojih nekdanjih zaveznikov. Zato izreka popolno pripoznanje svojima poslancema profesorju Fr. Robiču in M. Vošnjaku, ki sta z dobrim premislekom ostala v Hohenwartovem klubu.«

Cerkvene zadeve.

Prisrčna zahvala in mila prošnja.

Ednajstega februarija leta 1858 je bila štirinajstletna Bernardika tako srečna, da je na pečini Masabielski pri Lurdu prvokrat zagledala nebeško prikazen, Marijo prečisto Devico, brez madeža spočeto. Kdo more prešteti pobožne romarje, ki so v 36 letih prihiteli na izvoljeno mesto, kjer je Bog po tolikih čudežih poveljeval svojo deviško Mater, kjer je že na tisoče bolnikov doseglo ljubo telesno zdravje, in kjer jih je bilo še veliko večje število ozdravljenih od dušnih boleznij in rešenih od večne smrti? Kdo jih pa more tudi prešteti umetne in dragocene podobe Lurške Marije, ki se po naših katoliških cerkvah pobožno častijo in zaupanje do Matere milosti božje mogočno budijo? Kakor pa niso na nebu vse zvezde enako svetle, tako se tudi med nami češčenje Marije prečiste Device ne more povsodi odlikovati po tistem sijaju, ki s svojo milo bliščobo obdaje kronano podobo Lurške Marije v frančiškanski cerkvi Mariborski. Kedar koli vstopiš v svetišče, vselej najdeš tam kraj Marijine podobe vsaj dve goreči sveči in večje ali manje število Marijinih otrok, ki svoje oči upirajo v nebeškomilo obličje brez madeža spočete Device. Da bi se pa pobožnost ne ohladila in da bi zaupanje do nebeške Pomočnice ne začelo pojemati, zato obhajajo pobožni menihi 11. februarija obletnico prve Marijine prikazni s primerno svečanostjo. Letos se je namerila lurška obletnica ravno na prvo postno nedeljo. Da bi se svečanost še bolj povzdignila, so pomagali očetom frančiškanom pri povečevanju neomadeževane Device tudi trije govorniki iz prestolne cerkve, med njimi tudi lurški romar, ki so Slovencem lurške čudeže v drobni knjižici tako prijetno popisali.

Vse je bilo prav gandleljivo in spodbudljivo. Motilo je prelepo pobožnost edino le to, da se ni opravljala v pravi cerkvi, ampak v samostanskih prostorih, ki so tako predelani, da stojijo nekateri obiskovalci na tleh, drugi pa na prvem in še drugi na drugem koru, kakor na gredah, od koder vsi na oltar ne vidijo in tudi božje besede razumeti ne morejo. Zato pa napenjajo sinovi sv. Frančiška vse svoje moči, da bi v kratkem posta-

vili Mariji novo, dostojno svetišče. Zato so ustanovili posebno društvo za zidanje cerkve in božja pomoč jih je do zdaj prav očitno podpirala, kajti število društvenikov presega že 13 tisoč. Vpisovati se morejo ne samo živi, ampak tudi rajne lahko damo zapisati, da bodo tudi oni društvenih molitev in odpustkov deležni. Vsak društvenik plača na mesec po pet krajcarjev, ki jih celo revež ne bo pogrešal, ker Bog nikomur dolžen ne ostane. Bereta se pa za društvenike vsak dan dve sv. maši in sicer ena za vse žive in druga za vse rajne ude prelepe Marijine zaveze. Po presveti daritvi se torej vsem dobrotnikom njihova dobra dela povračajo z nebeškimi dobrotami.

Ni prvokrat, da se Vam vsiljujem, predragi slovenski rojaki, ki ste moji bratje in sestre v Kristusu Gospodu in najbrže tudi ni zadnjokrat, da trkam na Vaša vrata in prosim za miloščino v imenu nebeške Kraljice, ki je sedaj tako rekoč brez svoje strehe, brez lastnega doma v Mariboru. Bratje moji in sestre, Vi vsi ki Marijo zaupljivo svojo Mater imenujete in se zanašate na njeno mogočno priprošnjo, ki pri Bogu vse premore! Nikar se ne utrudimo, ampak vlagajmo le stanovitno vsak po svojih močeh in Bog bode z nami. V evangelju sv. Lukeža beremo v 7. poglavju, od 1. do 5. vrste. »V mestu Kafarnaum je bil hudo bolan hlapec nekega stotnika in smrt se mu je bližala; bil je pa svojemu gospodarju prav ljub. Ko je čul govoriti od Jezusa, poslal je k njemu starešine judovske, proseč ga, naj pride in reši hlapca njegovega. Ko so prišli do Jezusa, so ga lepo prosili in so mu rekli: Vreden je, da mu to dobroto storiš, zakaj, on ljubi naše ljudstvo in nam je postavil hišo za molitev«. Tudi naše potovanje bode v kratkem končano in tudi nam se bo približala smrtna ura. Okrepčali se bomo s presveto popótnico in se izročili božjemu usmiljenju. Klicali bomo pa tudi Mater božjo na pomoč in zaupljivo ponavljali tolažljive besede: Marija, prosí za nas zdaj in na našo smrtno uro; amen! — Kedar pa mi več ne bomo mogli, molili bodo pa drugi, — molila bode pa za nas tudi Mati božja, ki bode svojega Sina za nas prelepo prosila in mu bode govorila: »Vreden je, da se ga usmiliš! On je ljubil moje duhovne otroke in nam je pomagal staviti hišo molitve in presvete daritve!« Tedaj bode pa tudi Sodnik živih in mrtvih, kakor zaupljivo pričakujemo, z nami ravnal po svoji neskončni milosti, ne pa po svoji ostri pravici in bo rekel: »Tujec sem bil z Materjo svojo, ti si me pa pod streho vzel; pojdi torej v veselje svojega Gospoda!«

Marianus.

Spomin vrlemu možu.

(Konec.)

Držal se je pokojni tudi zmirom neomahljivo slovenskega narodnega gesla, ter delal zmirom vse za vero in domovino. — Da mu je bila vera nad vse, kazalo je vse njegovo življenje. — Akoravno mnogokrat preobložen s časnimi skrbmi, zato je vendar le na tanko spolnjeval verske dolžnosti, in v tem bil vsakemu v spodbudni izgled. Storil pa je tudi za domovino vse, kar že kmet storiiti more. Poleg tega, da je rad podpiral slovenske naprave in bral slovenske podučne knjige, je bil dolga leta župan ali predstojnik občine Bunške, več let ud okrajnega zastopa Ljutomerskega, šolski ogleda ljudske šole Verženske do svoje smrti, in v vseh teh službah, ako se je trebalo pokazati, našel si ga v narodnem taboru.

Pregovor pravi: Kakor življenje, taka smert, in te besede so se popolnoma vresničile nad pokojnim Horvatom, kajti po izglednem življenju sledila še je izglednejša smert.

Že od svoje mladosti trpel je na neki telesni hibi, in ta ga je položila dne 5. januarija t. l. na smrtno

posteljo. Ker je slutil, da mu je smrt pred durmi, dal se je hitro previditi s sv. zakramenti, trpel hude bolečine ves v božjo voljo udan, s čudno potrpežljivostjo, vsakemu, kdor ga je obiskal, dajal je najlepše nauke, in se, priporočivši mu v molitev, od njega za večnost poslovil. In tako je molil in trpel, dokler ni dne 7. januarija proti deseti uri zvečer zatisnil svojih očíj k večnemu počitku.

Piscu teh vrstic sicer ni bila sreča dana, biti navzočemu pri njegovi smrti, pa vsi, ki so bili zraven, trdijo, da tako blažene smrti še niso videli. Prijatelj, ki je bil zraven, mi pravi, da je molil do zadnjega, sam zahteval blagoslovljeno svečo, in tako ves v Boga zamišljen tudi, kakor upamo, v Bogu zaspal.

Dragi čitatelj, bral si menda, kako so si nepozabni škof Slomšek izbirali botra ali kuma za sv. birmo.

Brunna mati njim je namreč dala ta svet, naj si taistega zberejo, kateri bo pri izpraševanju krščanskega nauka najbolj odgovarjal. Glej, taka se je godila tudi piscu teh vrstic. Ko še sem mali fant slišal Ivanovega Franca tako glasno krščanski nauk odgovarjati, sicer že nisem potreboval več botra za sv. birmo, ker sem jo že opravil, pa potreboval še sem dobrega prijatelja in tovariša v življenju, in to se mi je hvala Bogu posrečilo, našel sem ga v pokojnem Horvatu.

Kar pa se rado družijo v življenju, težko se loči v smrti, zatoraj pa vas prosim, gosp. urednik, da te vrstice natisnete prijatelju v spomin. Tebi, predragi France, ki že, kakor upam plačilo zvišava za svoj trud, kličem: Tu na zemlji so se vendar kedaj pa kedaj v kaki zadevi križali najini nazori, prosi pri Očetu za nas, da pridemo vsi srečno tje, kjer bomo vsi ene misli in enega srca!
Bučečovski.

Gospodarske stvari.

Toplota pri živini.

Živina si dela v hlevu sama precej obilno toplote. Zato pa se mora skrbeti, da ne vhaža v vseh kotih in na vseh oglih, temuč se v hlevu tako rekoč zadržuje. Vendar pa svežemu zraku ne smemo nikakor in nikdar braniti do živalij. Ko bi namreč to storili, škodovali bi živini s tem mnogo in več, kakor če bi bil hlev malo mrzleji.

Bolj, ko je mrzlo v hlevu, temveč je treba klaje, da se ohranijo živali pri istih močeh. Kdor tedaj natančno zvedeti želi, koliko naj krme položi in kako naj se ravna glede toplote, temu svetujemo, da si obesi v hlevu prav navaden toplomer. Ako kaže ta priprava, da je manje toplote ko 10 stopinj po Celziju, mora se precej več položiti, če češ, da ti ne trpi živina vsled pomanjkanja škode.

Bode se pa vprašalo, kako je mogoče, da gre pri nižji toploti več krme, ne da bi se priboljšek na kaki strani poznal? To se zgodi tako-le. Ne mali del živeža, katerega jemlje živina va-se, porabi se v to, da postane toplota v hlevu večja in sicer tolika, kakoršne potrebuje živina, da ne trpi vsled mraza. Ako je navadna toplota primeroma že zelo nizka, mora toliko večji del hrane v povišanje toplote služiti. Torej ni čudo, ako moraš v mrzlem hlevu nekoliko več krme podajati, kakor v toplem. Pa kakor gori omenjeno, svež zrak je za zdravje in rast živini tako potreben kakor n. pr. človeku. Brez tega ne bo ti nikdar živina lepa, gladka, polna in močna, polagaj ji, kar ali kolikor hočeš.

Razložek pri tej toploti v hlevih ravna se po živini. Konji, ki malokdaj na prosto pridejo, morajo imeti

najmanj dvajset stopinj po Celziju, oni pa, ki so navadno pri vozu ali pridejo drugači mnogo na zrak, imajo dovolj s 15°C. Večjo pozornost zahtevajo breje kobile in žrebeta, pri katerih ne sme toplota v hlevu pasti pod dvajset stopinj C. Najmanje zračne toplote potrebuje seveda živina posebno debela in dobro rejena; zadovoljuje se z desetimi stopinjami. Molzne krave in teleta pa že zahtevajo višjo toploto, tako okoli dvajset stopinj. Ovce z dolgo volno imajo dosti 12, ostrizene najmanj dvajset stopinj. Blizu tako je tudi pri svinjah. Kedar se redijo, zadostuje jim dvanajst stopinj — kedar imajo mlade, mora se toplota vzvišati na dvajset.

Toplejši hlevi, kakor gori navedene številke kažejo, niso ugodni, niso zdravi in nikakor ne pospešujejo jakovosti živine. Mleko je slabše, moči se zgubljujejo, živina postane tako rekoč lena, počasna, ako ima v hlevu pretoplo. Le kedar se ta oli ona žival na debelo redi, tedaj je velika toplota na svojem mestu.

Ker je ta toplota v svojih mejah za živino neobhodno potrebna, a ovaža je nikdo drugi, ko živali same, očitno je, da se mora tudi krmenje po tej zahtevani toploti urediti, ker peči le vendar nikdo ne bo stavil v hlevu.

Gori se je omenil toplomer ali kakor se tudi imenuje gorkomer. V zdajnih časih pač že ni ta priprava, skoraj bi rekel ta hišna priprava, nikomur neznana.

Ozka cev, v njej nekoliko živega srebra in na vsaki strani črte s številkami. Nad temi številkami pa vidiš na jedni strani cevi črko R, na drugi C, vsaj pri navadnih toplomerih. Večja ko je toplota, višje pa je živo srebro, in številka ob strani kaže, kako visoko stoji srebro in s tem, koliko stopinj ima toplota.

S to pripravo se hitro in natančno izve, kakšna je toplota tu ali tam.

Kmetijska podružnica v Ljutomeru, daje na znanje, da bode g. Iv. Belé, učitelj na vinorejski šoli v Mariboru, predaval o gnojenju vinogradov in o umetnih gnojivih in sicer dne 18. februarija ob 3. uri popoldne v Ljutomeru v gostilnici g. Iv. Vaupotiča; dne 19. ob 3. uri popoldne v šoli pri Sv. Križu in 20. ob 3. uri popoldne v šoli pri Malinedelji. Vabijo se vsi vinorejci, kmetje in viničarji, da se obilno vdeležijo tega pouka.
Odbor.

Sejmovi. Dne 19. februarija v Braslovčah, v Pišecah, pri Sv. Trojici v Slov. goricah, v Poličanah in na Zgornji Polskavi. Dne 22. februarija v Teharji in pri Sv. Filipu v Veračah.

Dopisi.

Iz Braslovč. (Pevsko društvo) v Braslovčah priredilo je dne 4. svečana t. l. veselico s tombolo in glediščno igro »Ubogi Alojzij« v gostilni g. Fr. Br. kjer se je gledalcev in sploh gostov vdeležilo mnogobrojno število. Zahvaliti moram v prvi vrsti jako izurjene igralce, kateri so tako vrlo in natančno brez pogreška vsak svojo nalogo izvedli. Potem zahvaljujem tudi naše vrle pevce, ki so nas s težkimi, a krasnimi pesmami pod vodstvom g. V. Rojnika razveseljevali. Ali s tem še moja zahvala ni končana. Posebej mi je še dolžnost zahvaliti častite goste iz sosednih župnij, in sicer gg. iz Vranskega, zlasti c. kr. sodnika, potem vrle Št. Pavlane z g. Kocuvanom, tajnikom bralnega društva v Št. Pavlu, kateri nas je v krepkem govoru pozdravil v imenu predsednika g. J. V. Hvala tudi došlim gostom iz Polzele. Vsem častitim gostom pa splošna zahvala,

da so se vdeležili s tem blagim namenom, da v zajemni ljubezni podpirate velevažna slovenska društva, katera ves svoj trud obračajo na blagostanje slovenskega naroda. — Le prehitro so nam potekle vesele urice, da smo se morali napotiti vsak na svoj dom, podavši si prijateljske roke na veselo svidenje. Predsednik.

Iz Brezja pri Studenicah. (Občinske volitve.) Častno ime je, »Gemeindevorsteher« biti, pa še boljše je poleg tega častnega imena tudi dobro plačilo; to je vedel in čutil dosedanji naš občinski predstojnik Jožef Košir. Mislil se je držati tega častnega imena in službe, češ, kaj mi mari za sitnosti, katere napravljam slovenskim volilec in okoličanom. Ali joj! Temu častnemu imenu se je dan nagnil in zvonček odklenal. Že 18 mesecev je preteklo, kar so se veršile pri nas občinske volitve; toda z njimi ni bil zadovoljen župan, čeprav nas je pri hišnih številkah motil; še pritožil se je na namestništvo v Gradcu, zato ker je videl, da je na cedilu. Namestništvo zaukaže drugo volitev, ki se je vršila 20. malega srpana pretečenega leta, in zdaj se mu je še večja rana vcepila, ker je jednega odbornika zgubil in spet se je pritožil na namestništvo. Pa iz Gradca je došel žalosten odgovor. J. Kožir je lahko stokal: kaj mi bo zdaj moj zvesti podpornik Baumann v Peklu rekel? Nov predstojnik more biti izvoljen! 4. dan tega meseca je bil zanj otožen dan, ker je moral službo in častno ime oddati. — Izvolili smo verlega narodnjaka Jurija Špeca: upamo zdaj, da bodo zginile tožbe in sovraštvo ter božji mir med nami prebival. Znaprej narodno uradovanje! To si novo predstojništvo srčno želi.

Iz Braslovč. (Pevsko društvo) imelo je dne 7. prosinca svoj II. občni zbor v gostilni g. Brišnikā. Zbralo se je dokaj gostov domačih in tujih. Zborovanje pričelo se je s pristrčnim pozdravom predsednika, sledilo je vpisovanje novih udov, kojih je ta dan 13 pristopilo, toraj naše pevske društvo šteje danes 66 udov in sicer 36 izvršujočih, 30 podpornih z enim ustanovnikom. Zatem je sledila volitev novega odbora za društveno leto 1894. Vč. g. M. Stoklas so predlagali, naj se voli prejšnji odbor: enoglasno izvoljen je za predsednika g. F. Sporn, podpredsednika g. J. Pauer, denarničarja č. g. kaplan F. Pečnik, tajnika in kapelnika g. Vinko Rojnik ter odbornika J. Strnad in F. Rojnik. Vsi odborniki so volitev sprejeli in ob enem obljubili vedno delovati za blagor društva. Potem se je vršila vesela igra »Mutec«, ki se je v pohvalo in ploskanje gledalcev končala, kajti vsi igralci so svojo nalogo dobro izvršili. Sedaj so nastopili pevci, mešani in moški zbor, ter so nas tudi s svojimi lepimi, narodnimi pesmami lepó rasveseljevali, in mislim, da ni človeka, kateremu še količjak srce bije, da bi mu lepo vglajeno petje ne ganilo srca; lepe cerkvene in narodne pesmi, katere zdaj slišiš v Braslovčah, te kar kvišku vzdigujejo. Če pomisliš, kako je bilo in kako je zdaj: kakor po noči postane dan in za mrzlo zimo lepa spomlad, tako se je v Braslovčah spremenilo petje. Res, dragi pevci, mnogo vas je, ki se od daleč trudite v mrzlih in temnih nočéh, pa pomislite, da vaš trud ni zastoj, kajti se vam bode trud stoterokrat poplačal, če ravno ne v denarjih, pa v hvaležnih srcih; saj ne bode nikdar pozabljeni, tedaj le tako naprej in v to pomozi Bog!

Iz Rogaškega okraja. (Zguba nad zgubo.) Da pri zadnjih volitvah nismo dosegli večine v okrajnem zastopu, je nezgoda, vendar bolj vznemirja celi okraj to, da zgubimo svojega blagega g. dekana. — Ko se je goreči škof, sv. Martin, selil v nebesa, stali so njegovi učenci žalostni krog njega ter so z enim glasom tožili: »Oče, zakaj nas zapuščáš, ali komu nas potrte prepuščáš? Napadali bodo tvojo čredo zgrabljivi volkovi, kdo nas bo branil njih žrela?« Tako se sliši sedaj tudi tukaj

od vseh strani dekanije enoglasno toževanje: »Oče, zakaj nas zapuščáš, ali komu nas potrte prepuščáš?« Gospod dekan so bili zares v polnem pomenu »dobri pastir«, ne le svoji nadžupniji, temveč celemu okraju. Branili so čredo zgrabljivih volkov tako v cerkvi, kakor v javnosti. Koliko dobrega sadú je prinesel le samo sv. misijon; kako lepo se razcveta bratovščina sv. rožnega venca; oboje trud njihove gorečnosti. Kaj pa naj rečem o njihovem delovanju za gospodarstven in narodni prospeh ljudstva? Kjerkoli je šlo za te njegove koristi, tam si jih videl in slišal. Sami med zgrabljivimi volkovi so brez strahu branili pravice vernega naroda svojega in ga obranili marsikatere krivice. In sedaj — v sredi med bojem: »Komu nas potrte prepuščáš!« Tu mi pridejo na pamet besede papeževe iz pogovora z nekim belgijskim škofom. Hvalili so sv. Oče belgijsko duhovništvo, kako se je pogumno borilo zoper pogubni liberalizem ter na koncu pristavili z živahnim glasom: »Da, so rekli, sv. Frančišek Ksav. je zahteval misijonarjev od sv. Ignacija; ni pa pisal: pošlji mi Španjolcev, Francozov; pisal je: daj mi Belgov! In jaz pravim, v tem boju zoper socializem: Dajte mi belgijskih duhovnikov, ki se žrtvujejo za narod, ki gredo med ljudstvo!« Kaj pa ti praviš rogaška dekanija? Enoglasno: »Dajte mi — g. Tombaha!«

Iz Negove. (Raznoterosti.) Dne 15. avgusta leta 1893 obhajali so Negovci primicijo preč. g. novomašnika Jak. Kozar-ja. V cerkvi primerno slovesno, v utici vse v najboljšem krščanskem in slovensko narodnem duhu. Slava! Negovčani so določili svoj prvi sv. misijon obhajati letos in precej v že določenem času: od anglejske nedelje naprej. Priprave so vže v cerkvi, v župnišču; tudi za misijonski križ negovska mladina hvalevredno prinaša in vlaga svoje milodare. Čast! Časniki raznašajo neko neresnično vest ali razglas: da se pre Negovska šola razširjuje v sulferajnsko? Tej vesti podpisani v imenu vseh Negovcev odločno ugovarja: »Šola Negovska še je naša, ona še je krščanska in slovenska, ona je dovolj prostorna za naše otroke ter ni treba, da bi jo razširjal »šulverein«. Ako pa si to znabiti prizadeva zdajni šolski vodja s pomočjo katerega uda šolskega krajnega sveta Negovskega in s pomočjo nekaterih nebodijhtreba Osečanov itd. — njemu in vsem tistim tukaj očitno in odločno pravim: da zidajo hišo na pesek. Postavno všolana šolska mladina Negovska ima dovolj prostora. — Bela žena pokosila nam je letos tudi veleblagorodno gospa Vilhelmino Steinbrenner, soprogo gospoda Vinc. Steinbrennerja, direktorja Negovske grajščine. Naj počiva v miru!

Alojzij Šijanec.

Iz Prihove. (Ropar Krivec vjet.) Dne 9. t. m. mi je pravil nekdo: »Zdaj se ni treba več bati Krivec-a; prašam, zakaj ne. « Vlovili so ga in ga prignali v Konjice k sodniji. Ljudje so kar trli za njim k sodniji; nekateri so ga tudi poznali. Sodnijo so zaprli in niso pustili ljudij noter. « Mož nadaljuje: »Jaz sem se hotel popolnoma prepričati in sem prašal moža, ki je iz Zg. Polskave, in ta mi je pripovedoval tako: Na Zg. Polskavi so ga dobili pri nekem črevljarju, h kateremu je Krivec zahajal, da mu je butalo popravljal; zadnjič pa mu je črevlje šival. Preden pa je črevlje zgotovil, bil je tako pošten, da je žendarjem naznanil, kdaj bode Krivec prišel po nje. Tisti dan so žendarji prišli k črevljarju patrolirat, toda Krivca ni bilo po črevlje. Dva žendarja pa sta baje 3 dni in noči stala v hiši, vsak na eni strani vrat. Tretjo večer je prišel Krivec in rahlo potrkal na vrata. Črevljar mu je odprl in ko je Krivec vstopil v sobo, popadla sta ga žendarja vsak za eno roko in ga držala tako dolgo, da je črevljar nažgal luč, in potem sta ga vklenila in odpeljala v Maribor; od ondod pa so ga dne

9. t. m. trije žendarji prpeljali v Konjice, jeden žendar je šel pred njim, dva pa za njim. Tega ptiča so dolgo lovili. Doma je v Ugovcih, Čadramske župnije in klatil se je največ po Kebelju, Čadramu, po Prihovi in še bližnjih župnijah, kjer je povsod imel zaveznikov dovolj, kateri so ga skrivali. Ti zavezniki so bolj ubogi ljudje in jim je »šenkaval« denar in še menda prinesel kako pečenko in še kaj več, in to je bilo dovolj tem, da so ga jemali pod streho ter ga skrivali. Tudi je neki zahajal v Konjice, in kjer je pil, dejal je pod čašo podpis: »Tukaj je pil danes Krivec«. Oblačil se je vsak čas drugače, zdaj kot gospod, zdaj kot kmet in spet zdaj kot kak capin, da ga nismo mogli spoznati. Ko so ga v teh krajih žendarji pridno zasledovali, skrival se jim je po lesu; kedar pa je bilo nevarno, šel je na Dunaj ali pa v kako drugo mesto. Njegovih tovarišev so »lepo« število že polovili. Zdaj bo menda mir.« Ljudstvo govori: Ko ga le gosposka ne bi več izpustila na svetlo, ampak da bi ga dala ne v posojilnico, ampak v posilnico, ker je nevaren človeški družbi, posebno nevaren bi bil tistemu črevljarju za življenje, ki ga je izdal. Krivec je tat in ropar, ker je marsikomu že pretel s smrtjo, če mu ni dal denarjev. Tako pripovedujejo, da je storil z nekim Pohorcem, ki je prodal vole. V sobi je terjal od njega in žene denarja in kazal nož, samokres itd. Zdaj, ko so ga dobili, imel je pri sebi dva revolverja in neki samo en novič.

Iz Slov. goric. (Marsikaj.) Slušimo, da pojde nekdanj železnica po veselih Slovenskih goricah. Marsikdo se oziroma na obilne stroške pri nas tega boji; vendar ta strah ni opravičen; saj železnica bi Slov. goricam mnogo koristila in delala čast temu krasnemu delu mile slovenske domovine, tudi gledé na mnoge tujce, ki bi semkaj prihajali to in ono kupovat. Ker se bo železnica, mislimo, gotovo gradila, bilo bi vsem možem svetovati, da bodo v tem previdni; ne odobravam pa mislij g. Koserja pri Sv. Lovrencu, naj bi hlapon drčal od Radincev na Ptuj, to bi pač ne bila ravna črta od Dunaja na Krapino! — G. V. Zorinan, zastopnik »Concordije« je postal že tak gospod, da na semnjih kakemu židu pomaga hvaliti — židovsko robo! — K Sv. Benediktu so dobili za župnika preč. g. Franceta Zmazka, dosedaj župnika pri Sv. Urbanu blizu Ptuja. Poštenim faranom Sv. Benedikta prav iz srca čestitamo, da dobijo v osebi novega župnika za vse dobro vnetega duhovnika; naj bi prišleca spoštovali in mu delali veselje do smrti! — Nekje v Žrjavcih se nahaja zopet drug zakoten pisatelj, nekdanji učitelj Vrbanič. Svetoval bi mu, da s svojo zakotno pisarijo ne jezi slovenskih rodoljubov, ker ne najde odmeva pri c. kr. sodnji!

Iz Ptujškega okraja. (Zahvala Lurški Mariji.) Jaz Jurij Žiher, posestnik na Mejah, sem bil vsled prehlajenja silno zbolel tako, da sem bil v smrtni nevarnosti. V tem položaju sem sicer rabil različna zdravila, kar pa vse nič ni pomagalo in se je bolezen hujšala vedno bolj, tako, da nisem več imel upanja, da se ozdravim. V tej sili se spomnim na Lurško Marijo v Ptuj pri Sv. Petru in Pavlu. Njej se s srčnim zaupanjem priporočim, naj bi mi ona sprosila od Boga ljubo zdravje, ako je božja volja. Na bolniški postelji sem se njej zaobljubil, da ako bom po njeni priprošnji zopet ozdravel, da brž ko mogoče, bodem šel na Ptuj in bom naročil pred njenim oltarjem sv. mašo darovati v čast Vsemogočnemu in njej, brezmadežni Devici; potem bom pa naznanil pobožnemu občinstvu njeno čudodelno moč in pomoč. Bil sem uslušan. Hvala usmiljenemu Bogu in Lurški Materi božji! V kratkem sem do dobrega ozdravel in sem spolnil svojo obljubo v Ptuj pri Lurški Mariji. Zdaj pa še prosim Vas, g. urednik, da blagovolite te vrstice priobčiti v »Slov. Gospodarju«, da se spolni

moja zaobljuba in da se tudi drugi v enaki sili in potrebi gotovo smejo z zaupanjem zateči k Lurški Mariji v Ptuj pri Sv. Petru in Pavlu.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Krščanski možje so zahtevali v mestnem zastopu, da se naj pozidajo šolske kapele, kamor bi otroci po nedeljah in praznikih hodili k službi božji; pa judovsko-liberalni večini se ta naprava zdi predraga, ker se prav in samo njej zdi predraga. Za notranje mesto še vedno liberalci ne morejo dobiti naslednika dr. Žaku. Avstrijski škofje se snidejo letos na posvetovanje v začetku aprila na Dunaju.

Češko. Nekateri češki veleposestniki delajo to, naj se ustavovercem od 70 njihovih poslanskih sedežev prepusti 20 v deželnem zboru. Ali je tega kriva koalicija ali pa Mladočehi?

Štajarsko. Občni avstrijski katoliški shod bi letos naj bil v Gradcu, ali graški katoličani so prè odklonili to čast in breme. Minister za uk in bogočastje je dal zapreti tehniko, to je veliko šolo za inženirje. Profesori so baje prestrogi, dijaki pa hočejo biti preveliki gospodje. O deželnem zboru poročamo nekoliko na prvi strani.

Koroško. Nemško katol. konstitucionelno društvo je priredilo letos že dvojno zborovanje in sicer v Steinfeldu za kmete in v Velikovecu za obrtnike. Naj bi se res nemški katolčani vzdramili in s Slovenci v poglavatih rečeh skupno delovali! Dr. Steinwender bo gotovo zopet izvoljen v Beljaku dne 3. marea; bodo že pomagali liberalci, s katerimi on in njegovi pristaši vkup potegnejo, kedar se gre proti kat. cerkvi in Slovanom.

Kranjsko. Pretekli ponedeljek je obhajal na Dunaju grof Hohenwart svoj sedemdeseti rojstni dan. Nekateri veljavni možje, med temi 12 volilcev, iz Radovljskega okraja, katerega on zastopa, poslali so mu poprejšnje dni nezaupnico. Na Dolenjskem je te dni prvokrat slovesno zborovalo »Dolenjsko kat. politično društvo«. Naj vrlo uspeva!

Predarlsko. Deželni poslanci so hoteteli vladi priporočati, naj pri deželnih brambovcih nikdo ne avanzira, kdor se je kedaj bil v dvoboju in naj se gleda na natančno izpolnjevanje verskih dolžnostij; pa naenkrat pride povelje z Dunaja, naj se zborovanje preloži. Poslanci se gotovo s tem ne bodo dali preplašati.

Bukovina. Židovski liberalci hočejo, naj se od strani deželni predsednik baron Krauss in zakaj? Mož je pravičen in na prste gleda različnim sleparjem, zlasti židovskih je tamkaj odveč.

Hrvaško. Predsednik jugoslovansko akademije, častni kanonik dr. Rački je 13. t. m. z Zagrebu umrl. Neizbrisljive so njegove zasluge, zapisane v zgodovino hrvaškega naroda. Ves narod hrvaški te dni žaluje in narod slovenski z njim.

Ogersko. Takozvani liberalni katoliki so te dni v Budapešti sklicali shod, ki se naj izreče za civilni zakon in sploh za sedanjo Wekerlevo vlado. Pa liberalnih katolikov je prišlo samo tri sto. Kaj se ti proti deželnemu katoliškemu shodu, katerega se je vdeležilo blizu dvajset tisoč katolikov iz vseh delov dežele? V Temešvarskem komitatu mislijo odpustiti 68 učiteljev, ker madjarski ne znajo. Wekerlevi privrženci sovražijo vse, kar je katoliško ali druge narodnosti.

Vunanje države.

Rim. Sv. Ožje bodo šele meseca marcija imeli slovesni konzistorij t. j. zbor kardinalov rimske cerkve in v tem bo avstrijski jezuit o. Steinhuber za kardinala imenovan.

Italija. Krivično blago, posebno sv. cerkvi ugrabljeno, nima teka. Ministerski predsednik Crispi si beli glavo, od kod bi naj dobil denarjev, ko je že vse neznošno obdačeno.

Francosko. Francozi so nekoliko poparjeni vsled trgovske pogodbe med Nemčijo in Rusijo in vsled nesreče v Sudanu, kjer je bil polkovnik Bonnier in več vojakov pobitih pri Timbaktu. Anarhisti, ki so zoper vsak državni red, ne dajo miru. Komaj je padla pod sekiro glava Vaillanta, že je neki Le Breton vrgel bombo v kavarni »Terminus«, ki je hudo ranila 12 oseb. Ko so ga policaji vjeli, klical je: »Živela anarhija! Pošljite me za Vaillantom!«

Nemško. Ako državni poslanci ne bodo hoteli pritrčiti trgovski pogodbi z Rusijo, bode državni zbor razpuščen; pa državni poslanci bode gotovo ustregli cesarjevi želji. Saksonski kralj je nevarno zbolel.

Rusko. Ruski car bo na Francosko poslal mnogo redov ali odlikovanj, gotovo ne iz drugega uzroka, kakor da zahvali francoske veljake, ki so rusko brodovje tako gostoljubno sprejeli.

Bulgariji se ponuja sosedna Rumunija, da naj skl-neta vojaško zvezo. Komu naj velja, ali nam Avstrijcem ali Rusiji, to še se zdaj ne vé.

Srbsko. Radikali hudo rujejo zoper sedanjo vlado. Zmagali so skoro pri vseh občinskih volitvah. Govori se, da bo mladi kralj kar mahoma preklical sedanjo ustavo. Ruski politični kong. bi rad odstranili kraljevega očeta, Milana, z Srbije; bržčas bode se pa sam umaknil.

Turško. V Carigradu se je prikazala kolera. Do zdaj je napadla 42 oseb.

Španija. Ministersstvo se bo bržkone moralo prenoviti. Liberalnih ministrov ne bo škoda, ker ničesar ne storé za kmetstvo in delavsko ljudstvo. Kakor je jajce jajcu podobno, tako španski liberalci našim liberalcem.

Brazilijska. Vstaja je že dolgih pet mesecev, ki zabranjuje vsak napredek in vkončuje blagostanje. »Človekoljubni« framasoni so odpodili cesarja Dom Pedra in s tem silni nered privabili. Bog ve, kako se kaj tam našim rojakom godi? V deželi, kjer je punt, tam se poštenin ljudem navadno ne godi dobro. Nikakor ne v Brazilijo!

Za poduk in kratek čas.

Mera pravice božje.

Resnična prigodba. Poslovenil O. H. Šalamun.

„Spoštuj očeta in mater,
da boš dolgo živel, in da ti
bo dobro na zemlji!“

Bilo je leta 1834, ko sem se v svojih mladih letih, tako piše Kist, v vinogradu pri Offenburgu seznanil s starim, kruljevim možem, s katerim so zelo grdo ravnali njegov sin, njegova sneha in unuki. Povsodi je bil na poti; da še celo radi bi mu stopili pred solnce in mu odtegnili svetlobo, ako bi to utegnili in imeli potrpežljivosti dovolj in ako bi pri tem ne bilo potrebno se na starega moža ozirati. Dobil je slabo hrano, ohlečen je bil v cunje, golazen ga je trpinčila dan in noč, v temnem mokrem kotu je ležal na stro-

hneli slami, nikdar ni smel, še celo v najhujši zimi ne, v toplo izbo priti in tam si svoje odrevenele ude zagreti, nikdar ni prišel k njemu zdravnik v zaduhli temni kot, ko je starec za naduho bolehal in so mu povzročale gnobjive noge strašne bolečine.

Pomilovanje in sočutje me je gnalo k temu ubogemu Lazarju. Rad bi mu pomagal, ako bi mi bilo mogoče, piše Kist dalje. Večkrat sem se čudil, da se nikdar ni tožil čez svojo osodo, da je molčal pri vsaki psovki od svojih ljudij in je vedno držal rožni venec v svojih suhih, tresočih se rokah. Zategadelj ga vprašam nekoč, zakaj je tako potrpežljiv in se ne huduje nad svojim sinom, kateri je vendar uzrok njegove strašne bede?

»Moj otrok, pravi starec in globoko vzdihnivši pogleda proti nebu, to je božja kazen! Glej, v tem kotu sem se pregrešil pred 20 leti zoper svojega starega očeta; tukaj je obnemogel, tukaj je umrl brez sv. popotnice in brez vsake človeške tolažbe! Ali se čudiš, zakaj tako potrpežljivo trpim? Trpim to, kar sem si zaslužil, in vsak dan prosim Boga odpuščenja ter prosim za svojega ubogega očeta, kateri je po moji krivdi tako revno in brez zakramentov umrl! Prav tisočkrat sem že ta rožni venec za-nj zmolil upajoč svojo težko krivdo poravnati. To me boli in žalosti, ko vidim v duhu in za gotovo vem, da bode prav tako, kakor jaz, moj sin v malih letih zaničevan, zavržen in zapuščen v tem kotu mogel živeti. Z Bogom se ne smemo norčevati! Spomni se mojih besed!« rekel je rahlo in čuteče in solza se mu vdere po globoki gubi na licu. »Ti si mlad, boš še doživel! Pa ne pregreši se sam nad svojimi stariši!«

Čez 20 let, namreč leta 1854, me pot ravno mimo tiste hiše pelje, pred katero je starec z rožnim vencem tresorok na solnce sedel in kako sem se čudil! Videl sem spet ravno taisto postavo, kakor pred 20 leti — blede, mrdlo, suho, misleč, da vidim duha. Stopil sem bliže k starcu in ga pokličem po krstnem imenu, katerega nisem do tje še pozabil. Pogleda kvišku in čudeč se na me ozre. »Kako, vprašam začuden, še-li ste vi zdaj živi? Morate že imeti čez 100 let!«

»Gotovo mislite mi, pravi starec, na mojega rajnega očeta, kateri je že pred 19 leti umrl. Imenoval se je ravno tako, kakor ste prej mene klicali. Da, pred 19 leti je še tukaj sedel kakor jaz zdaj, v bedi, moleč tistokrat za svojega očeta, kakor to tudi jaz zdaj delam. Bog mu daj ve ni mir!«

Tako so je vse izpolnilo, kar je stari tresoroki mož pred 20 leti prerokoval. Tukaj je njegov sin zdaj sedel, in če ni tukaj bil, moral je tam v mrzlem, mokrem in temnem kotu ležati, kjer sta njegov oče in dedec zadnje dneve svojega življenja sklenila. Tam tudi naj on sam umrje, kjer je pustil svojega očeta umreti. Da, pravične so sodbe božje že na tem svetu! Z Bogom se ne smemo norčevati, kar človek seje, to tudi žanje!

Smešnica. Ribič je ptujca v viharju čez vodo prepeljal in čoln je bil večkrat v nevarnosti. Vendar dospeta čez reko. Iz čolna stopivši, reče tujec: »Če bi utonila, z mečem bi vas prebodel.«

Razne stvari.

(Nova občina.) Deželni zbor je vsprejel predlog dež. odbora, da se občina Slatina razdeli v dve: Kopaljšče Slatina in Okolica Slatine. Uzrok te razdelitve pa tiči v šulvereinski šoli. Sedanja občina ne mara take šole, nova občina, Kopaljšče Slatina, seže pa brž z obema rokama po njej.

(Bralno društvo) se snuje v Negovi. Začasni odbor je že izvoljen in pravila podpisana ter višji gosposki v potrjenje predložena. Ako Bog dá, o veliki noči odpro se bo ondi toliko potrebno bralno društvo.

(Slovstvo.) Slovensko-nemški slovar, ki se tiska na stroške knezoškofa Ant. Alojz. Wolfa, dolezel je do 10. sešitka ter obsega besede od »najada« do »ob«. Dobi se v »katoliški tiskarni« v Ljubljani.

(Očitno vprašanje.) Znani »prerok« v Orehovcih pri Radgoni je sestavil zagovor ljudske šole pri Sv. Petru v Radgoni in pravi v njem, da pošilja va-njo tudi več nemških občin svoje otroke. Žal, da mož ne pové, katere so te nemške občine, kajti razven »pre-roka« ne pozna jih brž nihče.

(Radodarnost.) Dež. zbor je podaril nemškemu »gospodarskemu društvu« v Radvanju pri Mariboru 50 fl. Dobro, toda kedaj pa je dal isti dež. zbor kakemu slov. društvu kaj podpore?

(Molitvenik.) »Katoliška bukvarna« v Ljubljani prodaja molitvenik: »Jezus na križi, moja ljubezen«, v mali, prav lični izdaji, po fl. 0-80, 1— in 1-50. Molitvenik je ukusen in se priporoča po besedi in obliki svojih.

(Dijaški kuhinji) v Mariboru so darovali č. g. Simon Gabere, župnik v Framu, 4 fl. in č. g. France Ogrizek, kaplan pri Sv. Petru pod Sv. Gorami, 2 fl. te č. g. Jakob Menhart, kaplan pri Veliki nedelj, 5 fl. 25 kr., nabranih na ženitvi Franca Kovarčič, kmeta v Trgovišču.

(Okr. zastop.) Gospođa z Maribora, v čije rokah je okr. zastop, pèni se same jez v Mbg. Ztg., ker z njenim gospodarskim nismo zadovoljni, in meče z lažjo okoli sebe, kakor da je ma v vsakem rokavu polno. Ali naj nam pové, kdo so pr. okr. odboru pregledovalci računov? Mar ne Pachner, Qandest, Badel in Scherbaum, torej smo gospodje z Maribora? Njih imena stojé v zapisniku zadnje seje okr. zastopa; če pa to ni resnica, potem je pač laž, ne v našem listu, ampak v zapisnikih okr. zastopa.

(Krst 22-letne deklice.) V predmestni farni cerkvi Sv. Magdalene je dne 28. pr. m. bila krščena rejenka g. Avgusta Wojta, železniškega uradnika. Temu in njegovi ženi je sušca l. 1871 prinesla neka kmetiška deklina v Sobotišču na Ogerskem v plenice povito deklino, odložila jo in zginila. Blagi g. Wojta se s svojo soprogo usmili ubogega deteta in jo da lepo vzrediti. Letos, ko jo smeta po postavi za svojo hčer vzeti, dala sta jo krstiti. Pri slovesnem krstu je bilo več, kakor 300 ljudij navzočih.

(Kmetica.) V Budapešti je prišla dne 25. januarja neka kmetica iz Flotha na c. kr. dvor ter je prosila, naj jo pustijo do cesarja zavoljo neke pravde. To se ji obljudi, ali kmetica je imela težko, v papir zavito culo pod pavzduho; te ne sme nesti pred seboj, mora jo odložiti, če tudi s težkim srcem. V culi pa je zaklano prase, namenjeno brž cesarju za mito.

(Čujte, kaj žganje dela!) Dne 29. januarja pride iz fare Sv. Jurija na Pesnici posestnik Martin Frenkovič v Kremberg k Antonu Kiklu, ki je ravnokar kahal slive in dobi par požirkov žganja; toda Frenkovič s tem ni bil zadovoljen, marveč si je sam še potem jemal in spil okoli 1/4 litra. Kikel gre med tem v klet in

pusti Frenkoviča samega; ko pa se vrne, najde mrtvega Bržkone se je žganje v njem vnelo. Za nesrečnim možem joka zdaj žena in tolpa nedoraslih otrok. Slovenci dajte enkrat žganju slovo!

(Tridnevica) v čast presv. rešnjemu Telesu se je letos predpustne dni prvokrat obhajala v Celjski farni cerkvi. Dvakrat na dan je bila pridiga; govorila sta dva preč. gg. lazarista. Ljudstva se je te lepe slovesnosti obilo vdeleževalo.

(Bralno društvo »Edinost«) v Središču je pri zborovanju dne 4. februarja izvolilo nov odbor. Izvoljeni so bili g. Jožef Šinko predsednikom, g. Anton Kosi tajnikom, g. Simon Strenkel denarničarjem, g. J. Zadavec knjižničarjem. Odborniki so: č. g. Matija Šinko, gg. Jakob Klemenčič in Fr. Horvat.

(Ne prodajajte svoje zemlje tujcu!) Nekje v Lenarškem okraju kupuje posestva in tudi posamezne kose Nemeč Klampfer, potem pa prodajalce muči z nekim nemskim odvornikom. Naš prijatelj, ki nam o tem poroča, kliče svojim rojakom: »Ne zaupajte preveč Klampferju, marveč ako mislite kak kos posestva prodati, prodajte ga domačinu!«

(Špeharji) so zadnjo soboto pripeljali na trg v Mariboru 235 svinj; toda vsled takrat nenavadne toplote, bilo je le malo tujih kupcev, torej cena špehu in mesu slaba.

(Župnik Kneipp.) Kateri Slovenec ne pozna tega imena? Te dni je župnik Kneipp nekega fanta iz Pariza, ki je bil tri leta gluha, z vodo popolnoma ozdravil. Včeraj se je župnik Kneipp, ki je v jesen postal papizev kamornik, odpeljal v Rim, kjer ostane tri tedne.

(Dva požara.) V Št. Petru pod Sv. Gorami je bil 12. februarja med hudim viharjem užgan kozolec Janeza Koreninja. Hvala Bogu in prdnim ljudem da se ogenj ni razširil na druga poslopja. Prav v taisti fari pa je že tudi v nedeljo prišel požar; nekdo je namreč iz hudobije užgal »gore« v Sreberniku. Nekateri trdè, da so videli, kako je hudobni žig hlačah žveplenko pot goval. Ali tak nevednež ne pomisli, da bližnjku napravi veliko školo, sebi popravi ječo in sramoto ter velik greh na vest? Za nespokorne pa je v večnosti užgan še hujski ogenj!

(Poskušen samoumor.) V Studencu pri Mariboru se je neka žena hotela z žveplenkami ostrupiti. Vendar ni umrla, ker so zdravnika pravočasno poklicali.

(Duhovniške spremembe.) Za kn. šk. lavantinskega duh. svetovalca je imenovan č. g. Jožef Slavič, sekovski duh. svetovalec in župnik pri Sv. Ani na Nemškem. Umrl je dne 12. t. m. č. g. Martin Sattler, župnik v Majšbergu v 66. letu svoje dobe. Naj v miru počiva! Pogreba se je včeraj vdeležilo 25 duhovnikov. Ondotni kaplan, č. g. Martin Žekar je postal provizor. Rogaska nadžupnija je razpisana do 27. marcija t. l. Služba veroučitelja na tukajšnji višji gimnaziji je zopet razpisana do 15. aprila.

Listič upravnštva. P. U. R. Za pol l. 1893 in za pol l. 1894.

Loterijne številke.

Gradec 10. februarja 1894: 56, 79, 78, 29, 47
Dunaj » » 55, 21, 68, 7, 51

Kovačnica.

V Mihovcah pri Pragerskem je kovačnica, v katero se sprejme dober in skušen kovač kot pomočnik, ali kot delovodja, ali pa lahko vzame tudi kovačnico v najem. Ako se mu pa dopade, lahko jo tudi kupi. Oglasi se naj vsak osebno pri lastniku v Mihovcah št. 24 do konca februarja. 1-2

Na prodaj

hiša z lepim vrtom pri Sv. Florijanu v Dolcu (p. Mislinja) 4 minute od farne cerkve, ob veliki cesti, na prav dobrem mestu. To posestvo bi jako ugajalo kakemu trgovcu ali oštirju. Taisti bi redil tudi lahko kaki dve kravi. Več se izvé v šoli pri Sv. Florijanu v Dolcu. 1-2

V najem se išče stanovanje za štacuno v primernem kraju. Ponudbe upravnštvu t. l. 1-2

Sedlarskega učenca

išče gosp. Urban Sima, sedlar na Bregu pri Ptnju, do 1. aprila 1894. 1-3

Razglas.

Podpisano ravnateljstvo „Posojilnice“ v Mariboru naznanja, da bode redni občni zbor posojilničnega društva, dne 25. svečana 1894 ob dveh popoldan v posojilnični pisarni s sledečim dnevnim redom:

- Poročilo nadzornišтва o letnem računu;
- Sklepanje o porabi čistega dobička;
- Volitev ravnatelja in dveh členov ravnateljstva;
- Volitev nadzornišтва;
- Razni predlogi.

Ob jednem se naznanja, da leži računski sklep za dvanajsto upravno leto 1893 tukaj na splošni pregled, vsem p. n. društvenikom.

Posojilnica v Mariboru, dne 9. febr. 1894.

Za odbor:

Dr. B. Glančnik.
predsednik.

1-2

Razglas.

V četrtek, 22. februarja t. l. predpolodne od 10. do 12. in popoldne od 2. do 4. ure se bode v Starinovi vesi Križevske fare pri Ljutomeru — po sodišču vršila prostovoljna prodaja — dominikanskega posestva vlož. št. 60 in 278 občine Starinova- ves v vrednosti 7846 gld. in gibljivih rečij v vrednosti 1062 gld. 41 kr.

Pod cenilno vrednost se ne bode nič prodalo in vsak licitant gledé posestva mora pred ponudbo vložiti 10% varščine.

Očetje Dominikanci.

Izjava.

Jaz podpisani Anton Drobnag, posestnik na Ponkviči hšt. 17 izjavim, ker me je Gašpar Senica, posestnik na Ponkviči št. 6, zaradi razžaljenja časti tožil, da se izognem obsedbi in daljšim stroškom, da je vse laž, kar sem razžaljevala govoril o njem nasproti Martinu Pekošak iz Ponkvice in drugim in sicer, da bi bil Gašpar Senica od c. kr. sodišča v Celji obsojen na šest let ječe in 1400 gold. globe, da bi se bile v njegovi hiši našle ukradene stvari itd., da ga vsled tega prosim javno odpuščenja in obljubim, da trpim vse stroške pravde in objave te izjave v časniku „Domovini“ in v „Slov. Gospodarju“. V spričo tega sledi moj in naprošenih svedokov svojeradni podpis.

V Šmarji, dne 10. februarja 1894.

Anton Drobnag.

Martin Pekošak,

Dr. Hugo Kartin,

priči.

Zahvala.

Vrlim Slovenkam in Slovencem Mariborskim, ki so pri nabiranju za nagrobni venec ranjkega slov. pesnika, gosp. Josipa Freuensfelda svojo požrtvovalnost za narodno stvar tako odločno pokazali, izreka se najtoplejša zahvala.

V Mariboru, meseca svečana 1894.

Ljutomerski Slovenci.

Proda se pod dobrimi pogoji veliko poslopje s posestvom, štacuna, stanovanje za zdravnika. ali vpokojenega duhovnika, eno minoto od farne cerkve. Več pové upravni-tvo. 2-3

Izdajatelj in založnik kat. tisk. društvo.

KONJAK.

Ta iz krepkega, na lastnih goricah zrasednega vina izvlečena Francovka je skušen pomoček za oživljenje dušnih in telesnih močij. Zoper protin, trganje, ctripnenje udov, revmatizem pomaga čudovito in uteši bolečine. Ena steklenica velja 1 gld. 20 kr. Stari konjak je za stare ljudi in take, ki so bolni želodcu, prava dobrota. Cena 1 gld. 50 kr. Kdor naroči 4 steklenice, se mu dá škrinjica zastonj in plača se na pošti voznina. Dobi se le samo pri **Benediktu Hertl**, graščaku na Goliču pri Konjicah na Štajarskem.

Zaloga v Mariboru pri Alojziju Quandest, gosposke ulice. 10-52

V vsaki fari in občini

namešča se razumna, spoštovana in denarno zanesljiva oseba kot

zaupni mož

z dobrim postranskim zaslužkom. Pisma naj se pošiljajo pod „201.191“ Gradec, poste restante. 2-20

Učenec, ki ima veselje se štacunarskega učiti in je najmanj 14 let star, ter je ljudsko solo dobro izvršil, od poštenih staršev, se sprejme včas pri 1-3

Henriku Klemenčiču v Vučji vesi, pošta Sv. Križ pri Ljutomeru.

Živinski sejem

pri

Sv. Trojici v slov. gor.

ponedeljek po kvaterri nedelji v postu, to je letos 19. febr.

Kupci in prodajavci so povabljeni. Obč. urad.

Uradne in trgovske

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Wilhelm-ov

antiartritični antirevmatični

kričistilni čaj

od

Franca Wilhelm

lekarja

v Neunkirchen

na Spodnjem Avstrijskem

se dobi v vseh lekarnah

2-5

za ceno I fl. av. v. zavitek.